

ย่อวารสาร

Abstract Review

สารยับยั้งการสร้างเส้นเลือดในมะเร็ง เต้านมและมะเร็งต่อมลูกหมาก

อติคม สุภาพผล, พ.บ.,ว.ว.*

จาก *Cancer Watch* 6:57-58, 1997

การเจริญของเนื้องอกต้องการสารอาหารดังเช่นเซลล์ปกติ ไม่ว่าก่อนเนื้องอกจะมีขนาดเล็กเท่าไรก็ตาม ก่อนเนื้องอกส่วนใหญ่สามารถหลั่งสารเร่งการเจริญของเส้นเลือดเพื่อพาสารอาหารไปสู่เซลล์เนื้องอกนั้นๆ การวิจัยในด้านการยับยั้งการสร้างเส้นเลือดจึงเป็นแนวทางการรักษามะเร็งที่น่าสนใจอีกทางหนึ่ง โดยเฉพาะมะเร็งเต้านมและมะเร็งต่อมลูกหมาก

Tamoxifen เป็นยาต้านเอสโตรเจนที่ใช้ในการรักษามะเร็งเต้านมในผู้ป่วยที่ผลการตรวจตัวรับเอสโตรเจนเป็นบวก เพราะออกฤทธิ์ด้วยการยับยั้งตัวรับของเอสโตรเจน แต่ก็ยังพบว่ายานี้ใช้ได้ผลในผู้ป่วยที่มีผลการตรวจตัวรับเอสโตรเจนเป็นลบด้วยแม้ว่าผลจะไม่มากก็ตาม ทำให้สันนิษฐานว่า tamoxifen อาจมีฤทธิ์อย่างอื่นนอกจากการต้านเอสโตรเจน ครั้นเมื่อทำการทดลองศึกษาผลของ tamoxifen ต่อการเจริญของเส้นเลือดในราก็พบว่า tamoxifen ขนาดสูงๆ ยับยั้งการเจริญของเส้นเลือดได้จริง จึงเกิดแนวความคิดที่จะใช้ยานี้ในผู้ป่วยมะเร็งเต้านมในขนาดที่สูงกว่าปกติ

มะเร็งต่อมลูกหมากระยะแรกจะขึ้นกับฮอร์โมนแอนโดรเจน การรักษาขั้นพื้นฐานคือการยับยั้งการสร้างฮอร์โมนเพศชายด้วยการตัดอัณฑะหรือใช้ยา แต่เมื่อมะเร็งได้ลุกลามจนถึงขั้นที่ไม่ขึ้นกับฮอร์โมนเพศแล้ว ก็ยากแก่การรักษาเป็นอย่างยิ่ง ความหวังใหม่ที่แลดูน่าสนใจเป็นอย่างมากคือ linomide ที่มีผลลดการไหลเวียนของเลือดไปยังก้อนเนื้องอกทั้งในมะเร็งต่อมลูกหมากที่ขึ้นและไม่ขึ้นกับฮอร์โมนแอนโดรเจน ผลจากการวิจัยในหนูทดลองทำให้ทราบว่า หนูทดลองที่ได้รับสารก่อมะเร็งและฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนจะก่อให้เกิดเนื้องอกของต่อมลูกหมาก แต่อัตราการเกิดก้อนเนื้องอกต่อมลูกหมากจะลดลงถึง 50% หากหนูทดลองได้รับ linomide การยับยั้งการเจริญของเนื้องอกต่อมลูกหมากจะยังได้ผลดีขึ้นหากใช้ควบคู่ไปกับการกำจัดการสร้างฮอร์โมนแอนโดรเจน สำหรับในหนูทดลองเพศเมีย linomide ก็มีผลยับยั้งการเจริญของก้อนเนื้องอกที่เต้านมได้ถึง 50% เช่นกัน

ดังนั้น กลุ่มผู้วิจัยจึงสรุปว่าการใช้ linomide ควบคู่ไปกับการกำจัดการสร้างฮอร์โมนแอนโดรเจน จะได้ผลการรักษามะเร็งต่อมลูกหมากดีกว่าการใช้วิธีใดวิธีหนึ่งเพียงอย่างเดียว ผลการวิจัยนี้จึงอาจเป็นทางเลือกใหม่ที่ที่น่าสนใจอีกทางหนึ่งของมะเร็งต่อมลูกหมาก

* ภาควิชาศัลยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Department of Surgery, Faculty of Medicine, Srinakharinwirot University.